

V'Nahafoch Hu: Turning the Megillah, and History, Upside Down

(1) אסתר פרק ט

(א) ובשנים עשר חרש הוא חרש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ונתנו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונחפז הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: (ב) ונקחלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבוקשי יעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים:

(2) אסתר פרק ט

(כ) וכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: (כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: (כב) כימים אשר נחזו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להקם ולאבדם: (כה) וקבאה לפני המלך אמר עם הספר ישגב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אותו ואת בניו על העץ: (כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת וזה ראו על ככה ומה הגיע אליהם: (כז) קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הגוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הלימים האלה פכתבם וכתבם בכל שנה ושנה: (כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפור ש האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: ס

(3) תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יט עמוד א

משנה. . . ומהיכן קורא אדם את המגילה ויצא בה ידי חובתו? רבי מאיר אומר: כולה. רבי יהודה אומר: מאיש יהודי. רבי יוסי אומר: מאחד הדברים האלה.

(4) אסתר פרק א

(א) ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: (ב) בימים ההם נשבת המלך אחשוורוש על פסא מלכותו אשר בשושן הבירה: (ג) בש ת שלוש למלכו עשה משתה לכל שדיו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמנים ושירי המדינות לפניו: (ד) בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום:

(5) אסתר פרק ג

(א) אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את המן בן המדתא האגגי וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו: (ב) וכל עבדי המלך אשר בשער המלך פרעים ומשתחוים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא יקבע ולא ישתחוה: (ג) ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: (ד) ויהי קאמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגירו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי: (ה) וירא המן כי אין מרדכי פרע ומשתחוה לו ויפלא המן חמה: (ו) ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי הגירו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשוורוש עם מרדכי: (ז) בחדש הראשון הוא חרש ניסן בשנת שתיים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חרש אדר: ס

(ח) ויאמר המן למלך אחשוורוש ישנו עם אחד מספר ומספר בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניחם: (ט) אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עשוי המלאכה להביא אל גנזי המלך: (י) ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגגי צרר היהודים: (יא) ויאמר המלך להמן הפקף נתון לך והקים לעשות בו כטוב בעיניך: (יב) ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם המלך אחשוורוש וכתב ונחתם בטבעת המלך: (יג) וישלוח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלוש עשר לחדש שנים עשר הוא חרש אדר ושללם לבז: (יד) פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: (טו) הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשמות והעיר שושן נבוכה: פ

(6) אסתר פרק ד

(י) וְתֹאמַר אֶסְתֵּר לְהִתְּךָ וּתְצִוֶּהוּ אֶל מְרֹדְכָי: (יא) כָּל עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל הַחֹצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שַׂרְבִּיט הַזֶּהבִּי וְחַיָּה וְאֵינִי לֹא נִקְרָאתִי לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יב) וַיִּגִּדּוּ לְמֶרְדֵּכִי אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר: פ (יג) וַיֹּאמֶר מְרֹדְכָי לְהַשִּׁיב אֶל אֶסְתֵּר אֶל תְּדַמֶּי בְּנַפְשְׁךָ לְהַפְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם הִחֲרַשׁ תַּחֲרִישִׁי בַּעַת הַזֹּאת רֹחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמֹד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם אֲחֵר וְאֵת בֵּית אֲבִיךָ תִּאֲבֹד וְמִי יוֹדֵעַ אִם לַעֲת כְּזֹאת הִגַּעַת לְמַלְכוּת: (טו) וְתֹאמַר אֶסְתֵּר לְהַשִּׁיב אֶל מְרֹדְכָי: (טז) לֹא כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשׁוֹן וְצוּמוֹ עָלֶי וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִילָה וְיוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרָתִי אֲצוּם כֵּן וְכֵן אֲבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כֹדֶת וְכֹאֲשֶׁר אֲבֹדֶתִי: (יז) וְעֵבֶר מְרֹדְכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר: ס

(7) אסתר פרק ה

(א) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּתְלָבַשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נֹכַח פֶּתַח הַבַּיִת: (ב) וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נִשְׁאָה חֹן בְּעֵינָיו וַיִּשֹׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת שַׂרְבִּיט הַזֶּהבִּי אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׂרְבִּיט: ס

(8) אסתר פרק ה

(ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלֹתִי וּבִקְשָׁתִי: (ח) אִם מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לַתֵּת אֶת שְׂאֵלֹתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בִּקְשָׁתִי יָבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמוֹן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לָהֶם וּמֵחֵר אֲעֲשֶׂה כְּדִבְרֵי הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמוֹן בַּיּוֹם הַהוּא שִׂמְחָה וְטוֹב לֵב וְכִרְאוֹת הָמוֹן אֶת מְרֹדְכָי בַּשַּׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא סָם וְלֹא זַע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֹא הָמוֹן עַל מְרֹדְכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הָמוֹן וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֲבָיו וְאֵת זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר לָהֶם הָמוֹן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְזָב בָּנָיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הָמוֹן אִף לֹא הִבִּיֵּא אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קוֹרָא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׂוֹהֵ לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מְרֹדְכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בַּשַּׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֲבָיו יַעֲשׂוּ עִי גְבַהּ חֲמִשִּׁים אֲמָה וּבִבְקָר אֲמָר לְמַלְךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מְרֹדְכָי עָלָיו וַיָּבֵא עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתָּה שִׂמְחָה וַיִּיטֵב הַדָּבָר לִפְנֵי הָמוֹן וַיַּעַשׂ הָעַץ: פ

(9) אסתר פרק ו

(א) בַּלִּילָה הַהוּא נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיא אֶת סֵפֶר הַזִּכְרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי וַיִּקְרְאוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ב) וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֹדְכָי עַל בְּגָתָנָא וְתִרְשַׁן שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בָּקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מֶה נַּעֲשֶׂה יָקָר וּגְדוּלָּה לְמֶרְדֵּכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דְּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַּחֲצַר וְהָמוֹן בָּא לְחַצֵּר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר לְמַלְכָּה לְתַלּוֹת אֶת מְרֹדְכָי עַל הָעַץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הָמוֹן עֹמֵד בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבֹא: (ו) וַיִּבְרָא הָמוֹן וַיֹּאמְרוּ לוֹ הַמֶּלֶךְ מֶה לַעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הָמוֹן דָּלּוֹ לְמִי יִחַפֵּץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנּוּ: (ז) וַיֹּאמֶר הָמוֹן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) וַיָּבִיאוּ לְבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבוֹשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּסֵי אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ: (ט) וַתִּתֵּן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּס עַל יָד אִישׁ מִשְׁרָרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתִימִים וְהַלְבוּשׁוֹ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהַרְפִּיבֵהוּ עַל הַסּוּס בְּרֹחוֹב הָעִיר וַיִּקְרְאוּ לִפְנָיו כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמוֹן מִהֵרָ קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֵת הַסּוּס כֹּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֶׂה כֵּן לְמֶרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בַּשַּׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל תַּפֵּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּלָּחֶם הָמוֹן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֵת הַסּוּס וַיִּלְבַּשׁ אֶת מְרֹדְכָי וַיַּרְפִּיבֵהוּ בְּרֹחוֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנָיו כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיֵּשֶׁב מְרֹדְכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמוֹן נִדְחָה אֶל בֵּיתוֹ אֲבֵל וְחֹפִי רֹאשׁ: (יג) וַיִּסְפֹּר הָמוֹן לְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֲבָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מִזְרַע הַיְּהוּדִים מְרֹדְכָי אֲשֶׁר הַחֲלוּת לְנָפֶל לִפְנָיו לֹא תוֹכַל לוֹ כִּי נִמּוֹל תַּפּוֹל לִפְנָיו: (יד) עוֹדֵם מִדְּבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלוּ לְהִבִּיא אֶת הָמוֹן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

(10) אסתר פרק ז

(א) וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמוֹן לַשְׁתּוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתָּה הָיִין מֶה שְׂאֵלְתָּ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתִּנָּתֶן לָהּ וְמֶה בִּקְשָׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֶׂה: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּתֶן לִי נַפְשִׁי בְּשְׂאֵלֹתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי: (ד) כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהָרוֹג וּלְאַבֵּד וְאֵלּוֹ לְעַבְדִּים וְלַשְׁפָּחוֹת נִמְכְּרָנוּ הַתַּרְשָׁתִי כִּי אֵין הֵצֵר שְׁנֵה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ: ס (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאֵי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: (ו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמוֹן הָרַע הַזֶּה וְהָמוֹן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: (ז) וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחִמְתּוֹ מִמִּשְׁתָּה הָיִין אֶל גִּבַּת הַבַּיִת וְהָמוֹן עָמַד לְבָקֵשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי כָלְתָה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּבַּת הַבַּיִת אֶל בֵּית מִשְׁתָּה הָיִין וְהָמוֹן נָפֵל עַל הַמִּסָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הִגַּם לְכַבּוֹשׁ אֶת הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבִזָּת הַדָּבָר יָצָא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וַיִּגִּי הָמוֹן חֲפוּ: ס (ט) וַיֹּאמֶר חֲרִבְנוֹנָה אֶחָד מִן הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הָעַץ אֲשֶׁר עָשָׂה הָמוֹן לְמֶרְדֵּכִי אֲשֶׁר דָּבַר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ עֹמֵד בְּבֵית הָמוֹן גְּבַהּ חֲמִשִּׁים אֲמָה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו: (י) וַיִּתְּלוּ אֶת הָמוֹן עַל הָעַץ אֲשֶׁר הִכִּין לְמֶרְדֵּכִי וְחִמְתָּ הַמֶּלֶךְ שִׁכְכָה: פ

(11) אסתר פרק ח

(א) ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צור היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: (ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: פ

(ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפניו ונתת לו להעביר את רעת המן האנני ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים: (ד) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: (ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן בן הסדנא האנני אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: (ו) כי אינכה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואינכה אוכל וראיתי באבדון מולדתי: ס

(ז) ותאמר המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלוי על העץ על אשר שלח ידו ביהודים: (ח) ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונתתם בטבעת המלך אין להשיב: (ט) ויקראו לפני המלך בעת החיא בחדש השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויפתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ונמדינה ככתבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם: (י) ויכתב בשם המלך אחשורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרכש האחשדרפנים בני הרפכים: (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבז: (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: (יג) פתשגו הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה ולוי לכל העמים ולהיות היהודים עתידים ליום הזה להנקם מאיביהם: (יד) הרצים רכבי הרכש האחשדרפנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן תבירה: פ

(טו) ומרדכי יצא סלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחזר ועטרת זהב גדולה ותכריז בוי וארגמן ותעיר שושן צהלה ושמחה: (טז) ליהודים היתה אורה ושמחה וששון וקד: (יז) ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודרתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם:

(12) תלמוד בבלי מסכת סוטה דף יג עמוד ב

אחר הדברים האלה, מאי אחר? אמר רבא: אחר שברא הקדוש ברוך הוא רפואה למכה. דאמר ריש לקיש: אי הקדוש ברוך הוא מכה את ישראל אלא אם כן בורא להם רפואה תחילה, שנאמר (הושע ז') כרפאי לישראל תגלה עון אפרים - אבל אומות העולם אינו כן, מכה אותן ואחר כך בורא להם רפואה, שנאמר (ישעיהו י"ט) ונגף ה' את מצרים נגף ורפוא. ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבזו אמר רבא בתחילה במרדכי לבזו, ולבסוף בעם מרדכי, ומנו - רבנו, ולבסוף בכל היהודים. הפיל פור הוא הגורל, תנא: כיון שנפל פור בחדש אדר שמח שמחה גדולה, אמר: נפל לי פור בירח שמת בו משה, ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד.

(13) דברים פרק לב

(ז) זכר ימות עולם בינו שנות דור ודור שאל אביך ויגידך זקניך ואמרו לך: (ח) בהתחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים למספר בני ישראל: (ט) כי חלק ילוק עמו יעקב תכל נחלתו:

(14) תלמוד בבלי מסכת חולין דף קלט עמוד ב

המן מן התורה מנין? (בראשית ג') המן העץ. אסתר מן התורה מנין? (דברים ל"א) ואנכי הסתר אסתיר. מרדכי מן התורה מנין? דכתיב (שמות ל') מר דור, ומתרגמין: מירא דביא.

(15) דברים פרק לא

(טו) ויאמר יקוק אל משה הנך שכב עם אבתך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שפה בקרב ונזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתו: (יז) וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מקום והיה לאכל ומצאאו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה: (יח) ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים:

(16) רמב"ן שמות פרק יג

(טז) ולטוטפות בין עיניך - . . . וכן כל כיוצא בהן מצות רבות זכר ליציאת מצרים. והכל להיות לנו בכל הדורות עדת במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלהים. כי הקונה מזוזה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתכוון בענינה כבר הוד' בחדש העולם ובידיעת הגורא והשגחתו, וגם בנבואה, והאמין בכל פנות התורה, מלבד שהודה שחסד הבורא גדול מאד על עושי רצונו, שהוציאנו מאותו עבדות לחירות וכבוד גדול לזכות אבותיהם החפצים ביראת שמו:

ולפיכך אמרו (אבות פ"ב מ"א) חיי זהיר במצוה קלה בחמורה שכולן חמודות וחביבות מאד, שבכל שעה אדם מודה בהן לאלהיו, וכוונת כל המצות שנאמין באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו

טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין אל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלהיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריתך אנתנו, וזו כוונתם במה שאמרו ד"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א) ויקראו אל אלהים בחזקה (יונה ג ח), מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול, חציפא נצח לבישה (עי' ערוך ערך חצף):

וְכֵן הַנְּסִים הַגְּדוֹלִים הַמְּפֹרְסָמִים אֲדָם מוֹדֶה בְּנִסִּים הַנִּסְתָּרִים שֶׁהֵם יְסוֹד הַתּוֹרָה כֻּלָּה, שְׁאִין לְאָדָם חֵלֶק בַּתּוֹרָה מִשֶּׁה רִבִּינוּ עַד שְׁנֵאמִין בְּכָל דְּבָרֵינוּ וּמִקְרִינוּ שְׁכֻלָּם נִסִּים אֵין בָּהֶם טָבַע וּמִנְחָגוֹ שֶׁל עוֹלָם, בֵּין בְּרָבִים בֵּין בִּיחִיד, אֲלֵא אִם יַעֲשֶׂה הַמַּצּוֹת יִצְלִיחוּ שִׁכְרוֹ, וְאִם יַעֲבֹר עֲלֵיהֶם יִכְרִיתֵנוּ עֲנָשׁ, הַכֹּל בְּגִזְרַת עֲלִיוֹן כְּאִשֶּׁר הִזְכַּרְתִּי כָּבֹד (בראשית יז א, ולעיל ו ב). ויתפרסמו הנסים הנסתרים בענין הרבים כאשר יבא ביעודי התורה בענין הברכות והקלות, כמו שאמר הכתוב (דברים כט כג כד) ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת, ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם, שיתפרסם הדבר לכל האומות שהוא מאת ה' בעונשם. ואמר בקיום וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך. ועוד אפרש זה בעזרת השם (ויקרא כו יא):

(17) שמות פרק יז

(יג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם אֵל תִּירָאוּ הִתְיַצְבוּ וְיָדְאוּ אֶת יְשׁוּעַת יְקוֹק אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא חֲסִיפוּ לְרֹאשֶׁתִּים עוֹד עַד עוֹלָם: (יד) יְקוֹק יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תִּתְרַשְׁשׁוּ: פ
(טו) וַיֹּאמֶר יְקוֹק אֶל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעַק אֵלַי דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: (טז) וְאַתָּה הָרַם אֶת מִקְדָּשׁ וְגִטָּה אֶת יָדְךָ עַל הָיִם וּבְקָעָהוּ וַיָּבֵאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיָּבֶשׁה:

(18) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צז עמוד ב

כתנאי, רבי אליעזר אומר: אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר ליה רבי יהושע: אם אין עושין תשובה אין נגאלין? אלא, הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומתזירן למוטב.

(19) דברים פרק כה

(יז) זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמָלֶךְ בְּדָרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם: (יח) אֲשֶׁר קִדָּד בְּדָרֶךְ וַיִּזְנֶב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עִיף וַיִּנָּע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: (יט) וְהָיָה בְּהִנֵּיךְ יְקוֹק אֱלֹהֶיךָ לָךְ מִלֵּל אִיבִיד מִסָּבִיב בְּאַרְצָךְ אֲשֶׁר יְקוֹק אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמָלֶךְ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשָּׁכַח: פ

(20) רש"י דברים פרק כה פסוק יח

(יח) אשר קידד בדרך - לשון מקרה. דבר אחר לשון קרי וטומאה, שהיה מטמאן במשכב זכור. דבר אחר לשון קור וחום, צננך והפשינך מרתיחתך, שהיו כל האומות יראים להלחם בכם ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים. משל לאמנטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה. אף על פי שנכוה, חקרה אותה בפני אחרים:

(21) במדבר פרק כד

(כ) וַיֵּרָא אֶת עֲמָלֶךְ וַיִּשָּׂא מִשְׁלֹו וַיֹּאמֶר רֹאשִׁית גוֹיִם עֲמָלֶךְ וְאַחֲרִיתוֹ עַד־אֲבָד:

(22) תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יא עמוד א

... בניסן נגאלו, בניסן עתידין ליגאל.

(23) תהלים פרק קכו

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בַּשֹּׁב יְקוֹק אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵייוֹ בְּחִלְמִים: (ב) אֲזִי יִמְלֹא שְׁחוֹךְ פִּינִי וְלִשְׁוֹנִי רִנָּה אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִּיל יְקוֹק לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים: (ג) הַגִּדִּיל יְקוֹק לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵייוֹ שְׁמַחִים: (ד) שׁוֹבָה יְקוֹק אֶת שְׁבִיתֵנוּ כְּאִפְיָקִים בְּנִגְבִּי: (ה) הַזֹּדְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: (ו) הַלּוֹד יִלְד וּבִלְהָ נִשָּׂא מִשְׁדֵּךְ הַזֶּרַע בֹּא יִבּוֹא בְּרִנָּה נִשָּׂא אֶלְמָתִיו:

(24) משלי פרק לא

(כה) עֲזֹ וְהָדָר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לַיּוֹם אַחֲרָיו:

(25) בראשית פרק יז

(טו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל אַבְרָהָם שְׂרִי אֶשְׁתְּךָ לֹא תִקְרָא אֶת שְׁמָהּ שְׂרִי כִי שְׂרָה שְׁמָהּ: (טז) וּבִרְכָתִי אֶתָּה וְגַם נְתַתִּי מַמְנָה לָךְ בֹּא וּבִרְכָתִי וְהָיְתָה לְגוֹיִם מַלְכֵי עַמִּים מִמֶּנָּה יִהְיוּ: (יז) וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל פָּנָיו וַיִּצְחַק וַיֹּאמֶר בְּלָבוֹ הֲלָבֹן מֵאָה שָׁנָה יוֹלֵד וְאִם שָׂרָה הַבַּת תִּשְׁעִים שָׁנָה תֵּלֵד: